

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 781/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против одлуке о трошковима поступка садржаној у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1940/18 од 08.08.2019. године, на седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1940/18 од 08.08.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 201/18 од 13.04.2018. године у делу одлуке о трошковима поступка и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 201/2018 од 13.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу изврши уплату надлежном Фонду ПИО на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, а који падају на терет Националне службе за запошљавање, на износе према пресуди Основног суда у Прокупљу П-932/16 од 24.08.2016. године, за период од јула 2015. године до септембра 2015.године, на појединачне месечне новчане износе, све ближе описано у наведеном ставу изреке, по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1940/18 од 08.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и пресуда Основног суда у Прокупљу П 201/18 од 13.04.2018. године је потврђена.

Против пресуде Вишег суда у Прокупљу у делу одлуке о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене

материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води поступак већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан стан нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о

трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца током поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић